

faae sin Betydning ved de politiske Valg. Det Samme er med de Forandringer, som Sagen medfører, Tilfældet ved de kommunale Valg. Jeg tror altsaa ikke, at den Afvikelse, her er gjort, i og for sig er heldig. Der er naturligvis Forskjel paa kommunale Valg og Valg til Rigsdagen, forsaavidt de første Valg drage Synsretsen nærmere, og det er andre og større Spørgsmaal, der staa paa Dagsordenen ved de andre Valg — det er klart —, men jeg er ikke bestomindre tilbøjelig til at tro, at det dog tilsidst er Sagerne, der danne det eneste virkelige Udgangspunkt, og at den specielle Sagskundsstab og praktiske Erfaring i Reglen kan ventes saavel paa det ene som det andet Sted at øve sin Indflydelse. Men jeg vil paastaa, at der ogsaa i Kommunernes Anliggender kunne gjøre sig forskellige Retninger gjældende netop paa Grund af forekommende vigtige Sager. Den forskellige Opfattelse af saadanne Sager er istand til at samle Kommunens Beboere i visse Kredse, hvis Formaal er at gjøre en vis Anstuelse gjældende, og saa — hvor bliver saa Modrøtningen af? — Nu hedder det noget længere nede paa den 3die Spalte i Betænkningen, at denne Lov vilde blive „et Brudstykke af en Valgreform“, og mod en saadan stykkevis Behandling af Sagerne er det ærede Flertal stærkt stemt. Det kommer saa til at omtale de større og mindre Kommuner, og jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at her synes mig een Ting forbigaet, som burde være medtaget, for at den Slutning, det ærede Flertal har udbraget, kunde synes nogenlunde berettiget. Det er nemlig den Forskjel, der er paa Valg i Kjøbenhavn og i de andre Kommuner, hvilket jo det ærede Medlem fra 10de Kreds (Seszen) ogsaa henlede Dpmærksomheden paa. Vil man, saaledes som det er stet her i Betænkningen, stille de andre Kommuner sammen med Kjøbenhavns Kommune, saa maa man ikke overse, at der ved Valgloven for de øvrige Kommuner gjøres en Afvikelse i Valgerkorpet, som har meget stor Betydning, og denne Afvikelses Vægt i dette Tilfælde burde nøie prøves, inden man saa let glider hen over Forskjellen imellem de større og de mindre Kommuner, som Tilfældet er her. Men lad mig holde mig til Hovedsagen i det Afsnit af Betænkningen, som jeg her omtaler, nemlig at det er et Brudstykke, som her foreligger, og jeg vil da gjøre opmærksom paa, at vi jo her i Thinget ikke pleie at være saa bange for Brudstykker. Kommer der en mindre Lov, som vi anse for gavnlig og hvis Motivering er vel begrundet, saa stemme vi for den. Er det f. Ex. en lille Lov om Told af Salt til Huder og Skind, og vi finde den retfærdig, saa tage vi imod den; men ganske vist giver en saadan lille Lov jo Anledning til at løfte det store Spørgsmaal om en Toldreform i det Hele, og saa drukner den lille Sag i den store Overbømmelse, som derved fremkommer.

Ikke bedre gaar det her. Denne lille Sag om Valgene i Kjøbenhavns Kommune drukner fuldstændig i det store Resultat, som vi skulle have frem, naar Flertallet faar sin fuldstændige Valgreform paa Bane. For det Første maa vi jo have omgjort Folkethingsvalgene fuldstændig; Grundloven maa forandres! Ja, den kan trænge til det paa flere Punkter, det indrømmer jeg, men om man just skulde vælge dette Punkt til en Forandring, er jo et andet Spørgsmaal. Grundloven maa forandres med Hensyn til Folkethingsvalgene og det grundigt, men naar man vil være konsekvent, gaar det ikke bedre med Grundlovens Bestemmelser om Landskingsvalgene, thi Domicilbestemmelsen maa nødvendigvis ud der, naar Forandringen om Samvittighedsfrihed med Hensyn til at stemme paa den og den, som man synes om, ret skal ske Fyldest. Det vil altsaa blive store Ting, som skulle udrettes her. De øvrige vidtløftige Love, som kunne fremkomme, skal jeg ikke omtale, thi det vil være Nok alene at paapege dette, at vi skulde have Grundloven forandret i to meget væsentlige Punkter, nemlig med Hensyn til Valgene til Folkethinget og Valgene til Landskingsthinget, og inden dette sker, ville vi sikkert have luffet vore Dine, saa at Spørgsmaalet om Forholdstalsmaadens Anvendelse i Kjøbenhavn ialtsald vil være os ligegyldigt. Endelig skal jeg nævne, at Flertallet har beklaget, at Lovforslaget ikke er lebsaget af en Udtalelse fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Ja, dette kan jeg ogsaa godt beklage. Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har naturligvis ikke mere Ret til at høres i saadanne Sager end andre Kommuner, naar man lovgiver om kommunale Anliggender; men jeg skal gjerne være med til at beklage, at der ikke foreligger nogen saadan Udtalelse, idet jeg saa da rigtig nok vil tilføie, at det dog vistnok tilbøis er Kommunens egen Skyld, thi denne Sag er jo ingenlunde ny. Det ærede Medlem, som har indbragt Lovforslaget i det andet Thing, har ikke tunnet kræve Kommunalbestyrelsens Udtalelse; men den kunde jo godt selv være fremkommen med den, og efterat Sagen nu har været overveiet i Landskingsthinget, og da der jo har været nedsat et Udvalg over Sagen, synes der at have været en ret passende Foranledning for Kommunalbestyrelsen til at udtale sig. Meget vidtløftig kunde en saadan Udtalelse jo ikke være, og den kunde derfor godt være kommen tilstede, især da Sagen jo er bleven forhalet saa længe ved Folkethingets Oplosning. Da dette nu imidlertid ikke er stet, og da der fra alle Sider ønskes en saadan Udtalelse, saa slutter jeg mig med Fornøielse dertil. Jeg skal ogsaa med Glæde indpøse en saadan Udtalelse og læse den med al mulig Opmærksomhed. Det bliver altsaa herpaa, at Sagen kommer til at hvile. Forhaabentlig vil den ærede Indenrigsminister — jeg tror ogsaa, den ærede Minister idtaltte det — begjære en saadan Udtalelse, og vi faae den da